

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSA Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa Agencji Ochrony Mienia i Konwoju

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko B. M.

o zwolnienie od egzekucji zajętych ruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 26 września 2012 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 grudnia 2011 r.,

**oddala zażalenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia
o kosztach postępowania zażaleniowego (pkt 3);**

odrzuca zażalenie w pozostałej części;

**zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 600
(sześćset) zł tytułem kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

W sprawie z powództwa Agencji Ochrony Mienia i Konwoju spółki z o.o. z siedzibą w S. przeciwko B. M. o zwolnienie od egzekucji zajętych przedmiotów Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 27 września 2011 r. umorzył postępowanie (pkt 1), obciążył powoda kosztami postępowania i z tego tytułu zasądził na rzecz pozwanej B. M. kwotę 7217 zł (pkt 2), oddalił w pozostałym zakresie obejmującym koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania (pkt 3).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia o kosztach wskazał, że pozwanej należy się zwrot kosztów postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. jako stronie wygrywającej mimo, że doszło do umorzenia postępowania. Jednak nawet w razie potraktowania pozwanej jako strony przegrywającej zwrot kosztów należałby się jej na podstawie art. 101 k.p.c. Aby zabezpieczyć się przed zastosowaniem tego przepisu powód powinien był przed wytoczeniem powództwa wezwać pozwaną do spełnienia świadczenia, czego nie dochował. Pozwana uznała żądanie pozwu co do zwolnienia od egzekucji przedmiotowych ruchomości, niezwłocznie po doręczeniu jej odpisu pozwu wniosła o umorzenie postępowania egzekucyjnego i w dniu 13 lipca 2011 r. komornik sądowy wydał postanowienie zgodne z jej wnioskiem, zaś powód cofnął pozew na co pozwana wyraziła zgodę.

Jako podstawę umorzenia postępowania przy stwierdzeniu, że nie zachodzą negatywne przesłanki określone art. 203 § 4 k.p.c., wskazał Sąd Okręgowy przepisy art. 355 §1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 §1 k.p.c.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżyły zażaleniem obie strony. W ramach zażalenia powodowa Spółka zakwestionowała zarówno orzeczenie o umorzeniu postępowania jak i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania (pkt 1 i 2 zaskarżonego postanowienia). Podnosiła, że jej pełnomocnik błędnie cofnął pozew zamiast wnosić o umorzenie postępowania z powodu zbędności wyroku, a w tej sytuacji Sąd powinien był na podstawie art. 203 § 4 k.p.c. uznać cofnięcie za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Zarzuciła, że pozwanej nie przysługuje ochrona na podstawie art. 101 k.p.c., gdyż powód nie miał innej możliwości osiągnięcia skutku w postaci wyłączenia przedmiotów spod egzekucji jak tylko przez wytoczenie powództwa w niniejszej sprawie.

Pozwana zaskarżyła postanowienie w części oddalającej jej dalszy wniosek o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011 r., w uwzględnieniu zażalenia pozwanej, zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w ten sposób, że zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 251,30 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów stawiennictwa pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 14 września 2011 r., nadto oddalił zażalenie powoda oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 750 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadniając oddalenie zażalenia powoda stwierdził, że wobec niezaskarżenia przez powoda orzeczenia Sądu pierwszej instancji w zakresie umorzenia postępowania bezprzedmiotowy jest podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 203 § 4 k.p.c. Uwzględniając zażalenie pozwanej Sąd Apelacyjny przyjął, że do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez pełnomocnika wchodzi koszty jego przejazdu na rozprawę sądową.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego powodowa Spółka zaskarżyła w całości zażaleniem.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła: naruszenie przepisów postępowania cywilnego przez brak należytej oceny materiału dowodowego oraz zarzutu strony powodowej braku należytej oceny zastosowania art. 203 § 4 k.p.c., brak należytej oceny stanu faktycznego przez uznanie, że spór między stronami zawiśł dopiero w momencie doręczania pozwanej odpisu pozwu oraz naruszenie art. 101 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie.

Wniosła o jego uchylenie i rozpoznanie sprawy co do istoty.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarżąca nie kwestionuje w zażaleniu stanowiska Sądu Apelacyjnego o nie zaskarżeniu przez nią postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 27 września 2011 r. w części umarzającej postępowanie, które jak wynika to z określonego w zażaleniu do Sądu Apelacyjnego zakresu zaskarżenia było nim objęte. Zarzuty

w przedmiocie umorzenia postępowania podnosi także obecnie w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego, zaskarżone przez nią w całości.

Na postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie umorzenia postępowania, które kończy postępowanie w sprawie nie przysługuje jednakże zażalenie do Sądu Najwyższego, zgodnie z art. 394¹ k.p.c., lecz skarga kasacyjna, jeżeli jej dopuszczalność nie została wyłączona przepisami ustawy (art.398¹ k.p.c.).

Zażalenie w tej części jest więc niedopuszczalne i podlega odrzuceniu.

Do zaskarżenia zażaleniem do Sądu Najwyższego postanowienia sądu drugiej instancji co do kosztów procesu wydanego przed wejściem w życie (w dniu 3 maja 2012 r.) ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 233, poz. 1381), na podstawie jej art. 11, ma zastosowanie art. 394¹ k.p.c. w jego brzmieniu przed tą zmianą. Zgodnie z jego ówczesnym pkt 2 zażalenie przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Zaskarżeniu zażaleniem podlega więc postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu w takim zakresie w jakim mogło być ono wydane tylko przez ten sąd. Zakres ten obejmuje orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego oraz orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego w przypadku, gdy Sąd Najwyższy po rozpoznaniu skargi kasacyjnej uchylił wyrok sądu drugiej instancji i przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (postanowienie SN z dnia 23 czerwca 2010 r., II CZ 45/10, OSNC 2010, nr 12, poz. 171).

Wniesione zażalenie jest zatem niedopuszczalne w części zaskarżającej postanowienie Sądu Apelacyjnego dotyczące kosztów procesu poniesionych przed Sądem Okręgowym, co skutkuje jego odrzuceniem w tej części.

Zażalenie jest nieuzasadnione w pozostałej części obejmującej rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem Apelacyjnym, odzwierciedlające jego wynik (art. 98 § 1 k.p.c.).

Skarżący określając zakres zaskarżenia wskazuje wprawdzie, że postanowienie Sądu Apelacyjnego zaskarża w całości (przy określeniu przy tym

wartości przedmiotu zaskarżenia odpowiadającemu kwocie kosztów postępowania pierwszej instancji) lecz nie formułuje jakichkolwiek twierdzeń i zarzutów w odniesieniu do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego przed tym Sądem pozwalających uznać, że istniały podstawy do odstąpienia od prawidłowo zastosowanego przy orzekaniu o tych kosztach przepisu art. 98 § 1 k.p.c.

Z tych względów , na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 397§ 2 k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c. w zakresie odrzucenia zażalenia i na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zakresie oddalenia zażalenia , orzeczono jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego znajduje podstawę w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.